

LIBRIS

We know
books

Dumitru Popescu

OMUL POLIEDRIC

Roman

*Ediția a doua
revăzută de autor*

Hoffman

SUMAR

Partea întâi

Rezidența vieții paralele / 5

Partea a doua

Dezintegrarea familiei / 49

Partea a treia

Muze inspiratoare și deprimante / 87

Partea a patra

Idealul și dramele prieteniei / 135

Partea a cincea

Radiografii ale eurilor lăuntrice / 163

Partea a șasea

Alte grădini ale lumii / 193

Partea a șaptea

Și negrul se face roz / 233

Epilog / 257

Pe măsură ce se apropia de banca aceea liberă, ochită de la intrarea în parc – pe jumătate poleită de strălucitorul aur imaterial al luminii solare, pe jumătate măturată leneș de umbra crengilor de deasupra – acest obiect banal căpăta în ochii domnului Victor Dunăreanu semnificația unui liman. Sau a malului unei ape în care înotase cu ultimele resturi de energie. Se lăsă nerăbdător pe jumătatea umbrită a băncii, răsturnându-se pe spătarul cu stindhii tari și respiră ușurat. Se descurcase. Încet-încet își recăpătă starea pozitivă. Începu să cuprindă cu privirile spațiul modestei grădini, implantată acum circa 100 de ani, cum scria pe tăblița de la intrare, chiar în plexul Capitalei, printre străduțe respirând o intimitate tăcută, meditativă, totuși parcă și juvenilă. Vedea alei, bănci, copaci de talie înaltă ca în pădurile tropicale, mame, cărucioare, prichindei și, ca și el, persoane istovite de viață, alunecând discret, ca niște umbre ale unui tainic trecut.

De fiecare dată, aceștia din urmă se impuneau primii atenției sale. Îi trecură prin față, la intervale de un minut sau două, trei-patru doamne, după aproximația lui intrate de mulțisor în vârsta a treia. „Dumnezeule! zâmbi în sinea lui, cât de cochete pot fi femeile!” Doar pantofi cu toc înalt nu purtau (chiar și așa, cu încălțări comode, dădeau impresia că picioarele reprezintă veriga lor slabă). Dar, încolo...

Una purta vestimentație de galantar asortat etapei triumfătoare a primăverii: fustă plisată, bluză cu jabou, jachetă albă, poșetă consonând cu una din piesele îmbrăcămînții. Avea pasul mic, încet, frânat de ceva, un defect ascuns. În schimb, mima un tempo lejer, stilul de promenadă al ființei gânditoare, la care gândurile impun mersului propriul lor ritm. Alta, preferând tonuri mai solare în vestimentație, cu scânteieri cromatice tinerești, folosea ca mijloc de a-și masca dificultățile de mers dependența de capriciile micului patruped, a cărui lesă o ținea. Câțelul, din rasele acelea pitice, părea bine educat, nu manifesta feroarea canină ce-i face pe companionii scoși la plimbare să tragă cu încăpățănare de lesă, în elanuri nejustificate, sugerând nevoia de a fugi pur și simplu. Dimpotrivă, pigmeul cafeniu tindea parcă să rămână în urmă, ba chiar să se oprească din când în când, făcând-o pe stăpână să dea impresia că ea impulsionează înaintarea echipajului. Altă doamnă își întovărășea fiica – probabil – ce împingea grațios un cărucior dublu, din care priveau gemenii ei. Și aceasta știa să tempereze elanul fiicei sale, dispusă parcă să o ia la fugă, în glumă, desigur, cu căruciorul. Din când în când se apleca asupra unuia din prunci, simulând nevoia de a pune ceva în ordine în confortul micuțului, chestiune pe care tânăra mamă nu era încă în măsură să o cunoască. Apoi doamna se puneă în mișcare, legănându-se ușor, dar mereu cu ochii pe gingașele făpturi necesitând, chipurile, mai multă atenție decât le putea acorda propria mamă.

Peste zece minute această procesiune avea să revină, încheind cercul pe care-l presupunea ocolirea prin interior a perimetrului de promenadă. Între timp se constitui și un cortegiu masculin, mai sărac în sugestii, mai lipsit de arta

disimulării, mult mai plat sub raport vizual. Un mărunțel, cu un veston prea larg, datând desigur din altă etapă a vieții, cu pași mici și capul ascuns între umeri, trecea fără să se uite la nimeni, nevăzând nimic altceva în afară de locul unde să-și așeze mai departe tălpile pantofilor. Se părea că nu-l interesează decât mișcarea în sine, ca acțiune medicală necesară conservării puținei energii fizice de care dispunea. Îl urma altul, mai grăbit, cu o vestimentație cvasisportivă, un fel de trening, probabil de pe vremea când omul chiar practica o formă de activitate fizică. Frapa aliura lui de bătrânel vioi, dar lucrurile se lămurau după ce observai că din verva preumblătoare eșua pe o bancă, unde se prăbușea cu un gest pe care domnul Victor Dunăreanu îl cunoștea din proprie experiență. Altul, înalt, masiv, trecea șchiopătând încet, răsfoid o revistă.

De ce acești clienți ai parcului nu comunicau niciodată între ei? se întreba domnul Dunăreanu. Erau de profesii diferite, adevărat, și nu se cunoscuseră, nu avuseseră de-a face unii cu alții, dar erau de aceeași vârstă, și acum îi unea un important numitor comun: calitatea de pensionari. Le plăcea solitudinea? Căpătaseră aversiune pentru colectivitate, pentru grup, pentru ideea de integrare în masă, fie ea compusă doar din câțiva inși? Nici domnul Victor Dunăreanu nu beneficia de apartenența la un grup în acest parc. Se întâlnea arareori cu câte un cunoscut și se întreținea cu acela pe bancă o jumătate de oră, dar dacă apărea și un al treilea, nu se mai simțea bine niciunul dintre ei. Evitau să se aglutineze. Odată stătea de vorbă cu un fost profesor universitar, altădată cu un director de centrală industrială de pe vremuri și, mai frecvent, cu un vechi critic de artă plastică, susținând în continuare rubrici la radio și TV.

O întâmplare îl făcuse circumspect. Cu un an în urmă (poate doi, nu mai putea fixa exact în timp momentul), văzuse o cunoștință, alături de altcineva, pe o bancă. Tresărise la propriu, fiindcă nu se mai întâlnise cu omul acela de cel puțin trei decenii. Se dusese spre el, îl salutase cordial, toate gesturile făcute și sunetele emise exteriorizând nu numai surprinderea, ci și plăcerea revederii. Omul se ridicase și-i luase mâna întinsă, dar cu o înțepeneală de lemn și cu o figură literalmente înghețată. Nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte, căci sesizând glacialitatea personajului, domnul Victor Dunăreanu se retrăsese. Cu mare greutate dibuise un posibil motiv al atitudinii omului. Pe vremuri, prietena sa flirtase un timp cu dl Dunăreanu. Se vedea că respectivul nu putuse uita ceea ce, poate, la vârsta aceea, considerase a fi un afront. La această întâmplare se mai adăuga faptul că un client al parcului, trecând tot așa, prin fața băncii, și apelat insistent de directorul de centrală, refuzase să se oprească. Aflase că omul e de altă orientare politică.

După un timp, defilarea exponenților senectuții nu mai prezentă pentru domnul Victor niciun interes, propriu-zis nici n-o mai observă, atenția fiindu-i atrasă acum de copii. De fapt, ei reprezentau majoritatea ființelor ce populau grădina publică, exceptând, firește, porumbeii care zburătăceau de colo-colo, așteptându-și și consumându-și cu febrilitate tainul de firimituri și grăunțe. Copiii nu erau doar cei mai mulți, ci și cei mai mobili, mai ciudați și mai nostimi prin stările lor de spirit insolite. Pe cei din cărucioare nu-i lua în seamă, ei se supuneau voinței „surugiului”, doar arareori scânceau, treziți din somn, plictisiți sau dintr-un impuls incontrollabil.

Cei mai demni de interes erau copiii de la doi ani în sus, dispunând de independență locomobilă – în grade diferite, desigur, aceasta împărțindu-i în categorii distincte. Micuții, încă neîndeajuns de siguri pe piciorușe, încercau să-și elibereze mânuța din strânsoarea mămicii, stăpâniți de impulsul răzlețirii, precum pocitaniile acelea de căței în lesă. Ca și aceia, erau caraghioși în măruntele lor ambiții neputincioase. Cei ce depășiseră vârsta dependenței totale plecau de lângă mame și, în clipele de neatenție ale acestora, se îndepărtau cât puteau de repede pe pajiștea din fața lor. Ușoara pantă a vâlceleii îi făcea să iuțească și mai mult pasul, tocmai când, neliniștite, mamele sau însoțitoarele începeau să-i strige. Ei nu auzeau (se prefăceau, de bună seamă) și accelerau în spațiul ispititor deschis înainte. Mămicile începeau să fugă după ei pentru a-i aduce la ordine, dar numai temporar, căci speculând alt moment favorabil, o luau din nou la picior.

Cei mai viteji erau însă băiețelii de patru sau cinci ani, adevărați sprinteri la presupuse curse de 100 m și „demni urmași” ai lui Robin Hood (văzut, desigur, la televizor), cățărați printre crengile copacilor. Ei dădeau cele mai mari emoții mamelor căzute în adevărate lamentații când îi vedeau legănându-se, cu aerul de cuceritori, undeva la 2-3 metri deasupra pământului, bine instalați pe o creangă destul de groasă de la baza copacului (acest gen de foioase dispunea de asemenea ciudate ramificații întoarse spre sol, ca niște enormi șerpi boa). Cățărații le ignorau pe mame cu o trufașă superioritate. Mai sus de atât nu se aventurau însă nici ei, mulțumindu-se să se uite cu jind spre brațele contorsionate, înălțate către cer, ale copacului.

Ce concluzii trăgea de fiecare dată domnul Victor Dunăreanu, urmărind feluritele aventuri ale acestor clienți de bază ai parcului? Că dincolo de curiozitatea pentru componentele mediului înconjurător, în ei se năștea și începea să clocotească o nevoie de eliberare din chingile securității impuse de părinți, de avântare temerară în necunoscut, de cunoașterea directă a lumii, interzisă încă. La doi ani copilul o pornea, clătînându-se pe piciorușele nesigure, unde vedea cu ochii, nepăsător la primejdiile ce-l pândeau, în el vibrând chemarea spațiului, fascinația nemărginirii abia întrezărite. În mugurea instinctul de a se integra lumii de unul singur, de a-și încerca puterile în cucerirea depărtărilor. Ceilalți, „haiducii aerului” riscau să se prăbușească din copaci, rupându-și gâtul, călăuziți de impulsul desprinderii de solul bătătorit, animați de bucuria urcușului pe urmele păsărilor, de senzația înfrângerii gravitației și înălțării spre cer. „Ce complexă e plămădirea, la aceste vârste fragede, a aspirațiilor omului! gândea. Cum se conturează în nuce atributele umane, uitate mai târziu în vârtoarea luptei pentru existență!”

Avea și alte motivații ale frecventării miniparcului bucureștean. La prima defnire a atracției pe care o exercita asupra sa, ar fi invocat umbra. Spațiul era modest ca dimensiune, mai ales în comparație cu enormele perimetre de aer și recreație oferite de Capitala României – Herăstrăul, capul de afiș în materie, Parcul Carol, Parcul Tineretului, ORL-ul, 23 August, Parcul Tei, sau străvechiul loc de promenadă al belferilor, Cișmigiul. Oferea însă amatorilor umbră. Umbră și răcoare, aceasta din urmă accentuată de o briză abia perceptibilă, dar conținând miresme proaspete de pădure, de frunziș încărcat de sevă. Invocarea umbrei, își dădea seama,

nu era decât substituirea cauzei prin efectul ei. Căci esențială era forța copacilor. Adevărați coloși, acoperind cerul prin coroane cu o densitate vegetală impenetrabilă. Vaste parașute verzi, sub care se ascundeau foșnitoare păsări neliniștite.

Când își ridică privirile, clipea orbit de clipocitul verde-argintiu al miriadelor de frunze clătinate de vânt, sau numai de respirația gigantilor, a celor 20-30 de mamuți – nu-i număraseră, dar nu credea că sunt mai mulți – care construiau deasupra parcului un fel de ocean suspendat. Vântul făcea să se desprindă și să cadă pe pământ mari picături, sub forma frunzelor, ca niște mesaje ale cerului. Coloșii, a căror esență nu o cunoștea, probabil aparținând familiei stejjarului, nu resimțeau furtuna. Tulpinile, ca niște catarge de nave intergalactice, nu se clinteau. Părea că ele țin pământul, nu pământul le ține pe ele. Privindu-le, așa masive, cât să nu le poată cuprinde cu brațele niciun bărbat foarte robust, sugerau că ar avea – și parcă le vedeai aieva – rădăcini cu ramificații infinite, ducându-se sub picioarele noastre până la adâncimi nemăsurate.

Iată o irezistibilă atracție a parcului, altfel mărunț, numit de unii grădiniță pentru copii. Se ducea acolo ca să admire acei regi ai regnului vegetal. Percepea prezența în spațiu a ceva falnic, etern și indestructibil, căci deși arborii păreau să dăinuiască de secole, nimic nu era învechit, putred, nimic nu amintea de perisabilitate și moarte. Domnului Dunăreanu nu-i venise niciodată să se încreadă în laconica informație de pe tăblia de la intrare, ce pretindea că aici, odată, nu fusese nimic altceva decât răzoare de zarzavaturi. Ca și când pătrunjelul de pe vremuri se metamorfozase, printr-o superfantasmă onirică, în zei vegetali.

De asemenea, îl chemau porumbeii, ce veneau până la niciun metru de picioarele lui. Când se așeza pe bancă, nu-i vedea pe nicăieri. Și uita de colonia de păsări care anima cu fâlfâitul aripilor tăcerea acestei rezervații pentru extremele destinului uman. Apoi, deodată, în urechi îi exploda un foșnet viguros, ca și când o legiune de arhangheli cobora pentru a se constitui în juriul unei judecătorii pentru partea de dincolo a lumii. Pavajul din dale de gresie se umplea de imaginea, apoi și de ugitul elegantelor zburătoare ce păreau că nu se tem de nimic, cu atât mai puțin de oameni.

El nu venise niciodată cu o pungă de firimituri sau boabe, dar porumbeii îl înconjurau de fiecare dată, cercețând cu ciocurile lor fine pavajul. Se vede treaba că păsările nu-l considerau, după atâtea și atâtea decepții, străin de interesele lor, un calic oprit acolo din întâmplare. Îl cunoșteau? Vedea în el un prieten? Nu se supărau că n-a adus nimic? Pe multe din mamele micuților, topiți de dragoste pentru porumbei, nici nu le băgau în seamă, deși ciuguleau cu osârdie rodul generozității lor. La domnul Victor Dunăreanu veneau, deși nu recoltau nimic. Și fremătau, uguind, minute în șir. Nu fugeau nici când printre ei pătrundeau copii, dar alunecau ușor în lături dacă aceștia întindeau mânuțele să-i prindă. Femeile își vărsau pungile, și ei se repezeau cu o veselie reținută. Domnul Dunăreanu le admira vestimentația naturală, atât de ordonată și curată, ca și când porumbițele ar fi fost niște nubile ieșite la plimbare. Nu mai văzuse ceva atât de armonios, pus de natură pe trupul unor făpturi: aripi de un cenușiu grav, burtici de culoarea perlelor, gulere în câteva straturi: mov-întunecat, portocaliu-palid, gri-deschis, și apoi gâtul ca un curcubeu, deasupra căruia se mișca, grațios, capul de un albastru plin de lumină aurie.

Deodată, ca la un semnal nevăzut sau la un mesaj fără sunet, legiunea eleganților, discreților și grațioșilor arhangheli pitici, se ridica și se topea în văzduh. Ca și când totul n-ar fi fost decât vis. Ori lăsau câteva pene, vibrând încă pe dalele din ciment, ca un simbol modest al zborului însuși.

*

Într-o zi, Victor Dunăreanu avu o revelație: că de câte ori se întoarce cu fața spre trecut – către universul acela cândva viu și palpabil, încărcat de forme, sunete și culori, generator de senzații, furtuni psihice, gânduri și aspirații (întrezărite acum ca niște umbre), se regăsește pe sine, în foarte multe împrejurări, prin grădini publice și parcuri. Într-o atmosferă romantică, de alei, flori și castani, de perechi ieșite la promenadă în acordurile melancolice ale fanfarelor. De ce ocupaseră în viața lui parcurile acest loc – abia acum relevat pregnant și convingător? Nu atât prin durata timpului petrecut în acele locuri de reculegere, că doar nu fusese un plimbăreț, un solitar meditativ, un om fără ocupație, inactiv până la trândăvie. Ci, prin stările de spirit ce i le creaseră, prin intensitatea emoțiilor trăite acolo, prin atmosfera ce o degajau și se potrivea firii sale, nevoii de izolare. Ca un Adam, un etern Adam petrecând savuroase clipe în grădinile Raiului.

Ar fi meritat să încerce o trecere în revistă, cât de cât sistematică, a acestei dimensiuni a trecutului. Dar nu gratuit, ca să-și ocupe timpul, sau ca o îndeletnicire de bătrân maniac, ci pentru a înțelege ce-i oferiseră lui aceste instituții publice, și de ce i se impun ele în amintire, ca o sferă încărcată de secrete, venind atât de la vârsta adolescenței, cât și

de mai târziu, când sufletul tânjea după acea naivă, utopică beatitudine a Edenului.

Adesea, noaptea târziu, când se hotărăște să se culce și nu poate adormi, se întreabă – ca un laitmotiv al singurătății – ce i-a rămas din lunga viață trăită pe acest pământ? Care au fost momentele de vârf ale contactului cu lumea, scenele dramaturgiei sociale în care a avut un rol cât de cât semnificativ, persoanele, dintre miile și miile pe care le-a cunoscut, cu o traiectorie proeminentă prin existența sa? Aceste încercări de retrospectivă eșuau, ca și când un dezastru s-ar fi abătut asupra vieții, după ce a trăit-o. Ca și când un tai-fun a măturat întinsa suprafață pe care, decenii și decenii, a plantat rodul energiei, inventivității, creativității, și pe care spera să o revadă, la aceste priviri de final întoarse spre trecut, ca pe o operă, oricât de modestă, îmbogățind cu puținul ei moștenirile pământului.

De câte ori se așeza cu „binoclul” la ochi, ca să cercezeze mica moșie arată și cultivată de mâna sa, nu mai găsea nimic la care să se poată opri, mângâindu-se cu frumusețea sau trăinicia aceluia lucru. Totul pare să fi fost spulberat, pas cu pas, pe măsură ce clădea și se îndepărta în timp. Nici oamenii, puzderia de oameni cu care a interacționat, nu se mai disting cu individualitatea lor. Toți au devenit o pată ușor mișcătoare. Atât. Nu i-au mai rămas decât copiii – fiica, cea care fiindu-i mereu alături, se străduiește să-i dea iluzia unei apartenențe încă reale la umanitate, și fiii, de peste douăzeci de ani trăitori în țări străine, îndepărtate, cu familiile lor, și care există în sfera perceptivă a tatălui doar prin vocile de la telefon.

Tot trecutul s-a transformat cu adevărat în pustiu? Oare? Așa ceva nu ar fi de conceput. Podoabele pământului,

de pildă, nu pot fi șterse din memoria nimănui. Splendoarea acestei țări botezată pe bună dreptate „Grădina Maicii Domnului”, cu peisajele ei, nu se sfia să spună unice, marile orașe ale lumii pe care le-a văzut, fluviile, fantasticele peisaje montane, nu sunt acolo, în memorie? De asemenea, muzeele, bibliotecile, monumentele, adăpostind capodoperele geniului uman? Și parcurile, amenajate de om în centrul sau la periferia orașelor, unde administrațiile edilitare, inspirate, au făurit cadrul retragerii, reculegerii, meditației sau integrării temporare în natură a bieților locuitori – cu energia, seva vitală și sensibilitatea supte de ventuzele nemiloase ale urbelor suprapopulate?

Ca o materialitate încă proaspătă și strălucitoare, amintirea lui păstra imaginea grădinii publice din orașul natal. De unde îi venea câteodată senzația aceea de netezime alunecoasă, diafană, a suprafeței castanelor ce cădeau în jurul lui, și se dezghiocau cu un plesnet ușor, de minge dezumflată? I-a trebuit ceva timp până a dezlegat modestul mister. De la ieșirea cu băieței de vârsta lui, colegi de grădiniță, adunați cu o respectuoasă afecțiune în jurul domnișoarei Marcela, ce-i aducea în grădina publică special ca să culeagă castane. Intrau prin iarba de sub bătrânii copaci, se lăsau pe vine să dibuie lucrșoarele acelea de culoarea cafelei, ce li se păreau că sunt bijuterii șlefuite și oferite gratis din orfevrăria de deasupra capetelor. Le ștergeau cu grijă pe bluze și pe pantalonași, și își umpleau buzunarele cu ele. Le duceau acasă ca pe trofee, încuindu-le apoi în casetuțele dăruite de părinți, și scoțându-le din când în când ca să reitereze senzațiile plăcute, mângâietoare, din palme.

Așa ieșea din neantul amintirii acel loc ce avusese mărinimia de a-i lăsa să se înfrupte din creațiile desăvârșite

ale naturii, peste care dădeau apoi, întâmplător, la ani și ani distanță. Parcul le mai punea la dispoziție mici vietăți docile și folositoare. Domnul Dunăreanu își amintea de instrucția primită la școala primară, în interesul farmaciilor orașului, pentru prinderea bondarilor necesari preparatelor medicinale din vremea aceea. Erau două categorii, și ambele puteau fi găsite numai prin rondurile de flori ale grădinii publice. Una, reprezentată de bondarul negricios, cel mai mare din familia respectivă, încet, leneș, zburând câteva clipe prin aer și apoi căzând în iarbă, după ce se lovea prosteste, cu un zgomot sec, de un oarecare obstacol pe care nu reușise să-l observe. Cealaltă, mult mai greu de prins, era considerată și periculoasă, deoarece avea ac pe care putea să ți-l înfigă în piele chiar din zbor. Își trăda prezența în aer printr-un bâzâit zgomotos și prin ocolul dat neîntrerupt trupului cuiva, ca și când își căuta loc de aterizare sau de atac. Erau greu de prins și de aceea, la predarea unui anumit număr de exemplare, farmacia te recompensa cu o minge de fotbal. El, personal, nu reușise să atingă acest record, și nici camarazii de școală. Se dusese vestea că abia cineva din clasele superioare realizase performanța, pricopsindu-se cu acel obiect râvnit de orice copil. Domnul Dunăreanu recunoștea că ori de câte ori își amintește de bondar, prin asociație de idei, vede grădina publică. Sau când apare un liliac, tăind spațiul cu viteza avioanelor de vânătoare. Nu cunoșteau pe atunci ciudățenie mai mare decât atârnarea liliacilor de crengi, cu capul în jos, legănându-se în bătaia vântului ca niște neîntrecuți acrobați.

De grădină erau legate și evenimente publice, care dădeau pondere nu doar locului respectiv, ci localității înseși, încastrându-se pentru totdeauna în memorie. Așa erau marile circuri. Pentru atragerea publicului, acestea își expu-

neau în văzul lumii o parte din piesele de greutate. Victor și colegii săi de școală se duceau și la spectacol, dar defilarea prin centrul orașului, și mai ales scurta exhibiție din grădina publică se constituiau în momente de vârf. Și acum vedea, cu ochii minții, în cadrul fastuos al parcului, chiar în mijlocul lui, demonstrația inubliabilă a Elefantului – adevăratul rege al junglei, cel mai puternic și mai grandios animal de pe pământ, urmașul îndepărtaților giganți dispăruți de pe Terra cu milioane de ani în urmă. Se înghesuiau în jurul exoticei echipe, citind de pe buzele dresorului ordinele laconice pe care elefantul le executa cu o lentoare imperială. Ca și când supunerea lui față de om nu era decât un gest de supremă îngăduință, într-o colaborare fără șef și subaltern, bazată pe interesul comun de a evoca o lume fantastică, în care viețuitoarele aveau alte dimensiuni și alte virtuți. Privirile le erau atrase, totodată, de Tigru din cușcă, ce nu părea să fi participat la ciudata înțelegere dintre specii, și care se frământa între gratiile strâmte cu o mină disperată și furioasă, sperând că va găsi până la urmă o spărtură prin care să țâșnească spre neuitata lume pierdută. Restul animalelor de reclamă – câteva maimuțe, un urs carpatin bătrân și obosit, un șarpe boa plictisit, somnolent, toate trăind în „apartamente” separate și exalând miasme grele – nu mai prezentau interes, stârnind adolescenților impresia că aparțin periferiei regnului animal.

Vorbeau acasă și la școală, și oriunde, săptămâni întregi despre aceste întâmplări, până când orașul, luat de treburi, uita. Trecând prin parc, omuleții își aminteau unde stătea și cum se comporta „fantoma erelor geologice”.

Dar nu mai prejos se situau, în ierarhia zilelor de seamă ale orașului, sărbătorile naționale, la care ieșeau să de-